



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 973/2015
17.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Л., због кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Л., адвоката Ј.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 378/14 од 02.04.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж 209/15 од 25.08.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 17.11.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 378/14 од 02.04.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж 209/15 од 25.08.2015. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К 378/14 од 02.04.2015. године, окривљени М.Л., оглашен је кривим због извршења кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за која су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по једног месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест месеци. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, као и да плати трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж 209/15 од 25.08.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног М.Л., адвоката Д.П. и адвоката М.В., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног М.Л., адвокат М.В., због повреде закона из члана 4. ЗКП и повреде људског права и слободе окривљеног, зајемчених Уставом и

Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и наведене пресуде укине, а списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у којој седници је размотрио списе предмета, заједно са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је окривљени М.Л., побијаном пресудом Основног суда у Ужицу К 378/14 од 02.04.2015. године, оглашен кривим због кривичног дела противправно лишење слободe из члана 132. став 1. КЗ и два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ а пресудом Основног суда у Ужицу К 648/12 од 11.02.2013. године, је оглашен кривим за кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, при чему се, према ставу браниоца, ове пресуде временски и просторно односе на исти догађај и исти скуп чињеница а радње за које је окривљени оглашен кривим пресудом Основног суда у Ужицу К 378/14 од 02.04.2015. године су временски и просторно повезане са радњом за коју је окривљени осуђен пресудом Основног суда у Ужицу К 648/12 од 11.02.2013. године, због чега налази да је правноснажном пресудом повређен члан 4. ЗКП.

Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима браниоца окривљеног, суштински указује да је ствар већ правноснажно пресуђена и тиме побијана правноснажна пресуда оспорава због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног неосновано указује да се у побијаној правноснажној пресуди и пресуди Основног суда у Ужицу К 280/13 од 05.11.2013. године (која је донета у поновљеном поступку након укидања пресуде Основног суда у Ужицу К 648/12 од 11.02.2013. године, на коју се указује захтевом браниоца окривљеног), ради о истим чињеницама, те тако о истим инкриминисаним радњама окривљеног.

Наиме, правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу К 280/13 од 05.11.2013. године, окривљени М.Л., оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, извршеног почетком априла месеца 2012. године и дана 27.05.2012. године, довођењем у заблуду оштећеног С.В., на начин описан у изреци те пресуде, чиме је окривљени оштећеног навео да му на штету своје имовине у два наврата преда износ од 80.000,00 динара, у ком износу је окривљени прибавио противправну имовинску корист. Побијаном пресудом Основног суда у Ужицу К 378/2014 од 02.04.2015. године, окривљени је оглашен кривим да је извршио кривично дело противправно лишење слободe из члана 132. став 1. КЗ, на штету оштећене С.К.

Према наведеном, иако је у оба поступка реч о истом окривљеном, чињенични опис кривичног дела превара и кривичног дела противправно лишење слободe је потпуно другачији и то како у погледу радњи окривљеног и његовог

субјективног односа према извршеном делу, тако и у односу на настале последице тих радњи. Поред тога, наведена кривична дела су извршена на штету различитих оштећених лица и на супрот наводима захтева, предметни догађаји немају ни исти временски оквир, с обзиром на то да је, према изреци пресуде Основног суда у Ужицу К 280/13 кривично дело превара извршено и у априлу 2012. године, а не само 27.05.2012. године, када је извршено кривично дело противправно лишење слободе за које је окривљени оглашен кривим побијаном првостепеном пресудом.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда, не може се сматрати да се чињенични описи цитираних кривичних дела односе на исти догађај и на исте чињенице и радње окривљеног, те се стога у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд налази да се правноснажна пресуда неосновано побија због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је правноснажном пресудом тиме што је окривљени оглашен кривим за кривично дело иако је у питању пресуђена ствар, повређено људско право окривљеног гарантовано чланом 4. Протокола број 7, Европске конвенције о људским правима, што би по оцени овога суда представљало повреду закона на штету окривљеног из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева, прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1) а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, а да бранилац окривљеног, иако је захтев поднео по законском основу из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, уз захтев није доставио одлуку Уставног суда и Европског суда за људска права којим је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, већ је доставио пресуду Европског суда за људска права која се не односи на окривљеног, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема законом прописан садржај у односу на цитирани законски основ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић